

Cuprins

Partea întâi Istoria lui Daniel24

Daniel1,1	15
Daniel24,1	20
Daniel1,2	22
Daniel24,2	33
Daniel1,3	35
Daniel24,3	42
Daniel1,4	44
Daniel24,4	48
Daniel1,5	50
Daniel24,5	54
Daniel1,6	55
Daniel24,6	59
Daniel1,7	61
Daniel24,7	70
Daniel1,8	72
Daniel24,8	78
Daniel1,9	80
Daniel24,9	88
Daniel1,10	89
Daniel24,10	108
Daniel1,11	111
Daniel24,11	128

Partea a doua Istoria lui Daniel25

Daniel1,12	135
Daniel25,1	141

Daniel1,13	144
Daniel25,2	149
Daniel1,14	151
Daniel25,3	158
Daniel1,15	160
Daniel25,4	175
Daniel1,16	178
Daniel25,5	192
Daniel1,17.....	193
Daniel25,6	235
Daniel1,18	237
Daniel25,7.....	242
Daniel1,19	243
Daniel25,8.....	255
Daniel1,20	257
Daniel25,9.....	269
Daniel1,21.....	271
Daniel25,10	278
Daniel1,22	283
Daniel25,11	293
Daniel1,23	295
Daniel25,12.....	300
Daniel1,24	302
Daniel25,13.....	306
Daniel1,25	307
Daniel25,14.....	316
Daniel1,26	318
Daniel25,15.....	324
Daniel1,27	326
Daniel25,16	332
Daniel1,28	334
Daniel25,17.....	335

Partea a treia
Istorie finală, epilog

Ce există în afara lumii?.....	341
--------------------------------	-----

Michel Houellebecq, *La possibilité d'une île*

Copyright © Librairie Arthème Fayard, 2005
All rights reserved.

© 2006, 2014 by Editura POLIROM, pentru traducerea în
limba română

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © fomazov/Depositphotos.com;
© Estitxu Carton

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

HOUELLEBECQ, MICHEL

Posibilitatea unei insule / Michel Houellebecq; trad. și
note de Emanoil Marcu. – Iași: Polirom, 2014

ISBN: 978-973-46-4353-0

I. Marcu, Emanoil (trad.)

821.133.1-31=135.1

Printed in ROMANIA

MICHEL
HOUELLEBECQ

Posibilitatea
unei insule

Traducere din limba franceză
și note de Emanoil Marcu

POLIROM
2014

Daniell,16

*Ca să poți deturna netstat, trebuie să fii injectat;
iar pentru asta, singura opțiune e să deturnez
orice userland.*

kdm.fr.st

Aproape uitasem de existența elohimiților, când am primit un telefon de la Patrick: mi-a reamintit că peste două săptămâni începea stagiul de iarnă și m-a întrebat dacă mai am intenția să particip. Trebuia să fi primit prin poștă o invitație, o invitație VIP, a precizat el. Am găsit-o ușor în teancul de corespondență: hârtia era împodobită, în filigran, cu fete goale dansând printre flori. Sanctitatea Sa profetul mă invita să asist, alături de alte personalități eminente, simpatizanți ai sectei, la aniversarea anuală a „miraculoasei întâlniri” – cu Elohimii, presupun. Va fi o celebrare specială, cu ocazia căreia vor fi dezvăluite detalii inedite despre construcția ambasadei, în prezența adeptilor din toată lumea, conduși de cei nouă arhiepiscopi și patruzeci și nouă de episcopi – titluri onorifice care nu aveau nimic de-a face cu organigrama reală; fuseseră introduse de Flic, care le socotea indispensabile pentru buna gestiune a organizării umane. „O să ne distrăm pe cinste, va fi o nebunie!”, adăugase profetul pentru mine personal, cu propria-i mână.

Esther avea examene programate în acea perioadă și nu mă putea însoți. Din același motiv, avea să fie foarte ocupată, așa că am acceptat invitația fără ezitare – în fond, eram la pensie, puteam să fac un pic de turism, excursii sociologice, puteam

încerca să trăiesc niște momente pitorești sau amuzante. Nu făcusem niciodată scheciuri cu secte, deși era un fenomen cu adevărat modern; proliferau în ciuda tuturor campaniilor raționaliste și a avertismentelor, nimic nu părea să le poată opri. M-am jucat o vreme, fără succes, cu ideea unui scheci elohimit, apoi mi-am cumpărat biletul de avion.

Avionul făcea escală în Gran Canaria și, în timp ce ne roteam așteptând un culoar de aterizare, am privit curios dunele de la Maspalomas. Imensele formațiuni nisipoase coborau în oceanul de un albastru intens; zburam la mică înălțime și puteam să disting figurile pe care vântul le forma pe nisip, evocând uneori litere, altele animale sau chipuri umane; nu te puteai opri să nu vezi în ele semne, să nu le dai o interpretare divinatorie și am început să mă simt apăsător, în ciuda – sau din cauza – azurului uniform.

Avionul s-a golit aproape complet pe aeroportul din Las Palmas; apoi au urcat câțiva pasageri care făceau naveta între insule. Cei mai mulți păreau călători de cursă lungă, gen *backpacker* australian, înarmați cu un ghid *Let's go Europe* și o hartă cu locațiile McDonald's. Aveau un comportament liniștit, priveau și ei peisajul, schimbau cu voce joasă remarci inteligente sau poetice. Cu puțin înainte de aterizare, am survolat o zonă vulcanică presărată cu stânci abrupte, de un roșu întunecat.

Patrick mă aștepta în holul de primire al aeroportului din Arrecife, îmbrăcat cu un pantalon și o tunică albă brodată cu steaua multicoloră a sectei, cu un surâs larg pe buze – aveam sentimentul că începuse să surâdă cu cinci minute înaintea sosirii mele, și a continuat să surâdă, fără motiv aparent, în timp ce traversam parcare. Mi-a indicat un microbuz Toyota alb, decorat și el cu steaua multicoloră. M-am așezat pe scaunul din față: Patrick continua să fie iluminat de un surâs fără obiect; așteptând la coadă ca să composteze tichetul de ieșire, a

început să-și miște degetele pe volan scuturând din cap, parcă în ritmul unei melodii interioare.

Înaintam pe un șes de un negru întens, aproape albăstrui, format din roci colțuroase, grosolane, abia atinse de eroziune, când a vorbit din nou:

— Ai să vezi, stagiul ăsta va fi minunat... a spus el încet, ca pentru sine sau ca și cum mi-ar fi încredințat un secret. Sunt vibrații speciale... E foarte spiritual, pe bune.

Am încuviințat politicos. Remarca nu mă surprindea decât pe jumătate: în lucrările New Age, e îndeobște admis că zonele vulcanice sunt străbătute de curenți telurici la care sunt sensibile majoritatea mamiferelor – și în special oamenii; se crede, printre altele, că incită la promiscuitate sexuală.

— Da, asta e... a spus Patrick, cu același extaz, suntem fii ai focului.

M-am abținut să-i răspund.

Cu puțin înainte de a ajunge la destinație, am mers de-a lungul unei plaje de nisip negru, presărată cu pietricele albe; era straniu – și chiar tulburător, recunosc. Mai întâi am privit cu atenție, pe urmă mi-am întors privirea; mă simțeam puțin șocat de această brutală inversare a valorilor. Dacă marea ar fi fost roșie, cred că aș fi putut s-o accept; marea însă era la fel de albastră, înfiorător de albastră.

Drumul a cotit brusc spre interiorul insulei, iar după cinci sute de metri ne-am oprit în fața unei bariere metalice solide, înaltă de trei metri și având, de o parte și alta, un gard din sârmă ghimpată care se întindea cât vedeai cu ochii. Doi paznici înarmați cu pistoale-mitralieră patrulau în spatele porții, care părea să fie singura intrare. Patrick le-a făcut semn, au deschis rapid, s-au apropiat, m-au măsurat din priviri cu atenție, apoi ne-au lăsat să trecem. „E necesar...”, mi-a spus Patrick cu o voce la fel de eterată. „Știi, ziaristii...”

Drumul, destul de bine întreținut, străbătea o zonă plată și prăfuită, cu un sol format din pietricele roșii. Când am zărit, în depărtare, un fel de

sat de corturi albe, Patrick a cotit la stânga, în direcția unei înălțimi stâncoase, foarte abruptă și erodată pe unul dintre versanți, făcută din aceeași rocă vulcanică pe care o remarcasem cu puțin înainte. După două-trei serpentine, a oprit mașina pe o platformă, apoi a trebuit să continuăm pe jos. În ciuda protestelor mele, Patrick a insistat să-mi ia valiza, care era destul de grea. „Nu, nu, te rog... Tu ești un invitat VIP...” Vorbise pe un ton de glumă, dar ceva îmi spunea că de fapt era cât de poate de serios. Am trecut prin fața mai multor grote săpate în stâncă, apoi am ajuns la o nouă platformă, aproape de vârf. O deschidere largă de trei metri și înaltă de doi ducea la o grotă mai mare decât celelalte; și aici, doi paznici înarmați erau postați la intrare.

Am pătruns într-o primă sală pătrată cu latura de circa zece metri, cu pereții goi, lângă care erau plasate singurele mobile – câteva scaune pliante; apoi, conduși de un paznic, am străbătut un culoar luminat de lampadare înalte în formă de coloane, destul de asemănătoare cu cele la modă prin anii '70: într-un lichid luminiscent și vâscos de culoare galbenă, turcoaz, portocalie sau mov, se formau niște globule mari, urcau încet de-a lungul coloanei luminoase pentru ca apoi să dispară.

Apartamentul profetului era mobilat în același stil al anilor '70. O mochetă groasă, portocalie, cu dungă ca niște fulgere mov, acoperea solul. Divane joase, așternute cu blănuri, erau dispuse la întâmplare în încăpere. În fund, niște gradene urcau până la un fotoliu pivotant din piele roz, comod și cu suport pentru picioare integrat; fotoliul era gol. În spatele lui, am recunoscut tabloul care era în sufrageria profetului de la Zwork – într-o grădină presupus edenică, douăsprezece fete în tunici străvezii îl contemplau cu priviri pline de adorație și dorință. Era, dacă vreți, ridicol, dar numai în măsura – în fond neînsemnată – în care poate fi ridicol un lucru pur sexual; umorul și sentimentul ridicolului (eram plătit, și încă foarte bine, ca s-o știi) nu pot învinge

pe deplin decât atunci când atacă ținte deja dezarmate, ca religiozitatea, sentimentalismul, devotamentul, onoarea etc.; în schimb, se dovedesc neputincioase să zdruncine serios determinanții profunzi, egoiști, animalici ai comportamentului uman. Oricum, tabloul era atât de prost pictat, că am avut nevoie de un timp ca să recunosc modelele în persoana unor tinere fete reale, care, așezate pe gradene, încercau de bine, de rău să dubleze posturile picturale – pesemne fuseseră anunțate că sosim –, dar care nu ofereau totuși decât o reproducere aproximativă a tabloului: unele purtau aceleași tunici străvezii, oarecum grecești, altele însă optaseră pentru bustiere și portjartiere din latex negru; oricum, toate aveau sexul descoperit. „Sunt logodnicele profetului...”, mi-a spus Patrick cu respect. Am aflat atunci că alesele aveau privilegiul de a trăi permanent în preajma profetului; toate aveau la dispoziție camere în reședința lui californiană. Reprezentau toate rasele de pe Pământ și, datorită frumuseții lor, fuseseră alese pentru a-i servi exclusiv pe Elohim: prin urmare, nu puteau avea raporturi sexuale decât cu ei – atunci, desigur, când vor onora Pământul cu vizita lor – și cu profetul; puteau, de asemeni, dacă acesta își exprima dorința, să aibă raporturi sexuale între ele. Am meditat un timp la această perspectivă, încercând să le mai număr o dată: nu, nu erau decât zece. În acel moment am auzit un clipocit venind dinspre dreapta. Pe tavan s-au aprins becuri cu halogen, luminând o piscină săpată în stâncă, înconjurată de o vegetație luxuriantă; profetul era acolo, se îmbăia gol. Cele două fete lipsă la numărătoare așteptau respectuos lângă treptele de acces în piscină, ținând în mâini un halat de baie alb și un prosop tot alb, decorate cu steaua multicoloră. Profetul nu se grăbea, se răsucea prin apă sau făcea pluta, lăsându-se legănat leneș de valuri. Patrick a tăcut, și-a coborât privirea în pământ; nu se mai auzea decât clipocitul ușor din piscină.

Într-un târziu, profetul a ieșit, o fată l-a înfășurat imediat în prosop, în timp ce a doua îngenunchea

să-i usuce picioarele; mi-am dat atunci seama că era mai înalt și, mai ales, mai solid decât mi-l aminteam; a venit spre mine cu brațele larg deschise, m-a îmbrățișat. „Sunt fericit...”, a spus el cu o voce profundă, „sunt fericit să te văd...” În timpul zborului, mă întrebam de mai multe ori ce aștepta în fond de la mine; probabil că-și făcea o părere exagerată despre celebritatea mea. Biserica scientologică, de pildă, beneficia fără doar și poate de prezența, printre adepții ei, a lui John Travolta sau a lui Tom Cruise; eu însă eram departe de a fi la același nivel. La drept vorbind, nici el nu era, poate că pur și simplu asta era explicația: se mulțumea cu ce avea la îndemână.

Profetul s-a așezat în fotoliu; noi, ceilalți, ne-am așezat ceva mai jos, pe taburete. La un semn al lui, fetele au plecat, apoi au revenit cu boluri de gresie pline cu migdale și fructe uscate; altele aduceau amfore pline cu ceea ce s-a dovedit a fi suc de ananas. Se păstra, așadar, atmosfera grecească; regia nu era totuși foarte bine pusă la punct, era puțin jenant să vezi, pe o măsuță cu roțile, ambalajele de Benenuts¹. O fată foarte blondă, cu ochi albaștri, cu chip fermecător și inocent, rămăsese așezată la picioarele profetului. „Susan...”, i-a spus el cu blândețe. Fata a ascultat fără o vorbă, a îngenuncheat între coapsele lui, i-a desfăcut halatul și a început să i-o sugă; sexul profetului era scurt și gros. Se pare că insul voia să-și afirme clar, din capul locului, poziția dominantă; m-am întrebat în treacăt dacă o făcea de plăcere sau făcea parte dintr-un plan menit să mă impresioneze. În realitate, nu eram impresionat deloc, în schimb am observat că Patrick părea jenat, privea stingherit în pământ, se înroșise puțin – deși, în principiu, totul era conform cu teoriile pe care le profesa. Discuția a abordat mai întâi situația internațională – caracterizată, potrivit profetului, de mari pericole care

1. Marcă de alune.